

**Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu
Opera omnia**

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Sect. III. Herodes Christum illudens.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

commonitione plus simplici. Aureus non habuit tam profundus sopor. Atqui hæc magna remissionis erant indicia. Nimirum, quod Pfalter dixit, *Filii Ephrem intendentes & mirrentes arcum, conversi sunt in die belli.* Arcum intendimus, cum quid pie fastidite volumus, sagittas emittimus, cum voluntatem in opus educimus, sed die belli turpiter ante pugnam cadimus, cum inter tentationes nostra ipsi decreta evertimus, longèque aliud quam statueramus, facimus. Ita Petrus in cenatione se victorem mortis jactavit, in horto nec somnum quidem superavit. Mi Petre, quam longè diversa sunt, strenuè dicere, & strenuè facere?

3. Societas mala.

Joan. cap. 18. vers. 16. Ille alius discipulus non videtur fuisse Ioannes, ut aliqui censent, sed Nicodemus aut Ioseph ab Arimathea.

Psal. 105. vers. 35. Hier. cap. 51. vers. 6. & 49. v. 30.

Hier. c. 17. vers. 5. Homini non fidendum,

Sed in solo Deo spes est ponenda.

Gradus per quos Petrus in præceptis abiit.

Tertia causa: Societas mala. Quid miramur Petrum gravius lapsum: Non fugit impiorum cõsortium. Quod Joannes commemorans, *Petrus autem, inquit, stabat ad ostium foris. Exiit ergo discipulus alius, qui erat notus Pontifici, & dixit ostiarie, & introduxit Petrum.* O infelix beneficium, quod accipientem impulit in exitum! Nocuit, brevi etiam tempore, inter improbos egisse: Societas prava, res pestilencissima. Nec unquam mitius aut suavius discuntur mores improbi, quam ubi vitia per oculos & aures aëdudè instillantur, quod proprium societati male. Hebræo populo nihil æquè nocuit tot sæculis, atque multa cum idololatriæ consuetudo. Hæc una res Judæis omne vitiorum genus, ipsamque idololatriam inter tot luculentia Dei prodigia facillimè perlocavit. Quod Pfalter apertissime dixit: *Commisti sunt inter gentes, & didicerunt opera eorum, & seruerunt sculptilibus eorum.* Hinc illi Hicremiæ vatis clamores: *Fugite de medio Babylonis, & salvet unusquisque animam suam. Fugite, fugite, abite vehementer.* Quam grandi beneficio affecisset Petrum discipulus ille alius, si in aurem ejus insuferat: Fuge, Petre, fuge Pontificis seruos, homines sceleratos: abi vehementer, abi, abi ab hac aulâ, grande tibi malum imminet. Non abiit, non fugit, Pontifici seruis se misquit, Dominum negavit, cum detestatione juravit.

Quam instabili fulcro nititur, qui suæ innititur fiducia! O nimis semper noxia præfidentia, fatuitatis præcipium! Tantò magis sibi ipsi diffidere, quantò magis Deo fidere oportet. *Maledictus homo, qui confidit in homine, & ponit carnem brachium suum, & a Domino recedit cor ejus.* Infelix nimium, qui divinam, verit in fiduciam humanam. Quam dubia & incerta, quam omni momento pendula sunt humana omnia! quam varia semper Principum gratia, magnorum favor, fortunæ lusus! quam certa plurimorum odia, æmula mentes, inconstantes amicitia! quam instabili, quam nullo stant fundamento, qui alieno favori, viribus, potentia fidunt! In nunc, & fide post Petrum homini, quantum vis amiceo, & spera in adversis subsidia. In solo Domino spem pone: ille unus non destruet inter adversa; magis etiam aderit, animos addet & vires. Ab homine etiam amicissimo, etiam post summa beneficia, si speras, falleris: ne fallas, ne spera: spes tua pendeat ab illo solo, qui neminem unquam fecellit, spem humanam omnem vicit, qui que invocantibus se semper adfuit. Prudentissimus est, qui spem suam omnem in uno Deo ponit, quique extra hunc nihil sperat, nihil metuit. Non alienis favoribus, non suis, sed unius Dei gratia ac potentia fidit, nihil sibi ab alienâ, nihil à suâ promittit, à dextrâ Dei manu accipit. Nec rebus afflictis indignatur, nec ad lamenta se vertit: scit enim nihil ab illâ Dei lenissimâ manu evenire posse non optandum, non in suam salutem, & Numinis honorem. Hæc à lapsu tutos reddunt. Fecisset hoc Petrus, tam turpiter lapsus non fuisset. Ubi labi cœpit, per gradus, ut sit, in præceptis abiit. Primum gradus fuit: *Alios quam se minoris estimavit: Etsi omnes, non tamen ego.* 2. Domino præficienti omnia & optimè momenti non credidit. 3. Suis viribus plus nimio tribuit, promissisque carceris & mortis commu-

nionem, qui nec vigiliæ societatem præstitit. 4. Non semel de periculo monitus, imò rogatus, à somno tamen se vinci passus est. 5. Occasionem non fugit, nec impiorum familiare colloquium declinavit. 6. Christum Magistrum non semel tantum, sed iterum ac tertium abnegavit, & dicta insuper execratione ac juramento confirmavit. Sed criminis jam in totum admisso, & auditâ galli cantantis voce, *Egressus foras flevit amare.* Hic gemino documento erudimur.

I. Scelere commisso, nec dimidium quidem diem differre penitentiam. Nam peccatum, uti Gregorius loquitur, quod per penitentiam non diluitur, mox suo pondere ad aliud trahit. Animalia læsa maturatè medicam adhibere properant. Cervus faucibus dictamnum suum quarrit, suam plantagineum bufo, chelidonium suum hirundo. Peccasti? letale vulnus accepisti, mox oblige. Peccatum ut cancer serpit, nisi maturatè penitentia obstitas. *Salubrius, ait Augustinus, sibi Petrus displicuit, quando flevit, quam sibi placuit, quando presumpsit.* Chrysostomi præceptio est: *Millies peccasti, millies penitere.*

II. Peccandi occasiones solerter fugere. Ubi Petrus ab impiis recessit, mox flere cœpit, dum in atrio Pontificis hæsit, peccatum auxit. Quid miramur nos identidem in pristinas relabi noxas? occasiones peccandi escas non fugimus. Hinc illa lacrymæ, hinc irriti labores. Quos Siraides acculans, *Qui baptizatur à mortuo, inquit, & iterum tangit eum, quid proficit lavatio ejus?* Si serio doles, dolendi causas fugies. Quæ in aulâ Petrus deliquit, extra aulam deploravit. Duo illum egressus & Petrus fleus monuerunt, Christi aspectus, & galli cantus. Vix dubium, quin obtutum animi, ipsi etiam exteriores oculi confirmarint. Ipsum etiam gallicantium infelicitatis atrio Petrum ejecit. Hinc Clemens Romanus de Petro, *Quærit, inquit, gallum audivit, in genua procidit, & veniam lacrymans petivit.* At verò quilibet, Laurentio Justiniano teste, suum gallum domi habet, suam conscientiam. Beatus quæ vesperi quotidie, priusquam se somno permittrat, hunc gallum cantantem audit, peccatus tundi, delictorum veniam postulat.

S. III. Herodes Christum illudens.

Romanus præfes Pontius, ut sese alex periculosa subduceret, Christum Herodi vincitum transmisit. *Herodes autem viso IESU, gavisus est valde: erat enim cupiens multo tempore videre eum, et quod audierat multa de eo, & sperabat signum aliquod videre ab eo fieri.* Quomodo autem gavisus est Herodes, cum Phariseorum aliqui Christum monuerint: *Exi, & vade hinc, quia Herodes vult te occidere?* Aut ergo animum mutavit Herodes, aut illi hoc confixerunt. Fuit autem Herodes Antipas Ascalonitæ magni Herodis, qui tot millia infantum jugulavit, nobilis tyranni filius, nec degener à parente partus. Hic igitur Herodes Antipas, partim ambitione, partim curiositate ductus, lætabatur ad suum tribunal hunc vincitum stare, qui magiam aut histrioniam exerceret, aut schænobaticam faceret; ideo prodigii aliquid expectabat. Cunctantem ergo quæstionibus urget. De his nihil certi produnt divinæ litteræ. Potuerunt hæc tales fuisse. 1. An is ille, qui patienti suo etiamnum infans illuserit. 2. An eum se ferat, cujus adventu simulacra Egypti corruerint. 3. An ipse cæco nato diem restituerit, leprolos, claudos, surdos, à malo genio infellicos curavit, Lazarum sepultum, ut fama est, in vitam revocavit. 4. Quæstionis loco, iussit adferri panem multiplicandum, aquam in vinum mutandam. 5. Denique quæsit, num ipse sit Messias, quæ ipsius doctrina, qui discipuli, quid criminis pararet. Cupidissime autem signum expecebat, & eo vilo libertatem præmittebat. Opinatur Anselmus in præfatione: *Herodem libimet coronam à capite detraxisse, & imposuisse*

